

En Veemodig

Nye Viise,

om

**Den uløkkelige Ildebrands
hendelse, som udi Ørlands præ-
stegield hos tvende mænd haver
sig tildraget.**

**Hos den første brændte det den
18 Decembr.1754, og hos den anden den
17.Februarii 1755, hvilket var meget yn-
keligt at skue, ikke alleneste at de maatte
gaae fra sine Huuse og Hiem om Natte
Tide, men endog Tre Mennesker bleve for-
brændte, hos den ene Mandens Broder og
Barn, og hos den anden en Qvinde af
deres Slægt; hvorom Viisen ud-
førligere beretter.**

**Eenfoldig forfatted af en blind Karl udi
Biongen, ved Navn
Christen Olsen Tindberg.**

Melodien som:

**Der Jesus gik i Skibet ind, etc.
Trondhiem, trykt Aar 1755.**

1.

Ach! Jammer og Elendighed
Kand vi nu atter spørge,
I Ørlands Præstegield er skeed,
Vort Hierte maa vel sørge,
At en Ulykkes Ildebrand
Har sig saa umild mældet and,
Saa det er Ynk at høre.

2.

Her tvende Huse er nedlagt,

Forbrændt til Ask' og Fanne,
Og tvende Mænd er derved bragt
Med sine i stor Vaanne,
Som gik bedrøvet af sit Huus
Paa kolde Vinters Tide ud,
Med Børn og Qvinder bange.

3.

Det var forvist vel Ynk at see,
Men Sorgen blev dog støre,
Af det som samme Tid mon skee,
Da man derom fik høre:
To Mennesker blev nesten qvalt,
Det trede blev opbrændt med alt,
Hvo maa ej Medynk røre.

4.

De tvende, som med Liv undkom,
Saae man i ynksom Maade
Forbrændt og saaret om og om,
I Jammer og Døds Vaade;
Det var et Barn saa og en Mand,
Man fandt i saadan Smerte-Stand,
Forbrændt paa alle Lemmer.

5.

Forældre, som sit Barn fik see
I saadan Nød og Fare,
Saa vel som Manden liggende
I Jammer, Vee og Klage,
De sukket alle hiertelig,
At GUD vild' tage dem til sig,
Snart ende deres Dage.

6.

Forældrene, som sukket har,
Af GUD blev snart bønåret:
Før anden Nat paa himlen var,
Da saae mand Barnet døde;
Men Manden holdt fem dage ud,
Førend hand fik ved Døden Bud,
Som skilte ham fra Møde.

7.

Det intet var at undres paa,
At Fader, Moder græde,
Med et bedrøvet Hierte gaae,
Veemodig Øyen væde,
For kiære Barn og Broder god,
Som saadan Smerte her udstod,
Før de indgik til Glæde.

8.

Den tredie, som ynkelig
af Ilden blev fortæret,
paa det andet Sted opholdt sig,
hvor Ild løs haver været,
Og var en gammel Qvinde, som
Af Ildens Magt hastig omkom,
Før hun sig kunde redde.

9.

Der intet mere fundet blev
Af hendes Legems Lemmer,
End nogle Been, som var forbrændt,
Blev samlet og vel giemmet,
Og siden ført til Kirkegaard,
Sin Roe og hvile der at faae

Blant sin' afdøde Venner.

10.

Ach hvilken Sorg og Hierte-Vee
Kand derved ey aarsages,
Naar mand sit Huus og Gods maa see
Ved Ilden at borttages;
Men naar mand derhos skue faar
Sin' Børn og Slegt forbrændt og saar,
Er Sorgen tung at drage.

11. O GUD! du naadig trøste dem,
som deres mistet haver,
Giv dennem Huus og Hiem igien,
Om det dig saa behager;
Velsigne dem, som Job, at de
kand glemme deres Sorg og Vee,
Samt al Slags Nød og Klage.

12.

De Døde, som den Smerte leed,
Er nu i Fryd og Glæde,
Skiønt de i stor Elendighed
Til Enden maatte græde;
De har forvunden deres Nød,
Og hviler i en Roe saa sød;
Det vil jeg troe og haabe.

13.

Var deres Ende tung og haard,
Da de herfra mon fare,
Nu har de mange Jubel-Aar,
Som aldrig Ende tage;
Blant Englene de fryde sig,

Og siunge nu saa glædelig:
GUD ævig Lof og Ære.

14.

Lad os nu alle og enhver
GUD hierteligen bede,
Hand vil bevare hver i sær
Fra Ilds-Nøds sterke heede;
Bevar, O JEsu! Hver Mands Huus
Fra Ildebrand, det Skade-Krud,
Som bedrøver Land og Stæder.

15.

Os alle til Advarsel er,
Hvad her er skeed og hendet,
O GUD! for sin Barmhiertighed
Ald Vredes Straf afvende:
Før os til sand Bodfærdighed,
Oprigtig Troe og Kierlighed,
Siden en salig Ende.

16.

Vor naadig Konge from og god,
GUD fri fra al Slags Fare,
Og alt det Kongelige Blod
Beskytte og bevare,
Desligest vores Øvrighed;
Bevar, o GUD! vort Land og Sted
Fra Brand og anden Fare.

17.

Hielp mig ogsaa min fromme Gud,
Som her i Mørket vandrer,
Min Tid taalmodig slide ud,

Til Enden sig forandrer,
Da haaber jeg hos GUD at see
Det Lys jeg da skal glædes ved,
Som aldrig blir forvandlet.

18.

Nu slutter jeg i JESU Navn
min Sang, som er til Ende,
Hand er min Siæles Roe og Havn,
I dette Livs Elende;
Hand er for vist vor Hielper sand;
Hand er vor beste Trøster-Mand
I Nød og Fare, Amen.